

LEPIDLO č. 5

Školský časopis ZŠ Školská 11 v Slovenskom Grobe. Školský rok 2019/2020

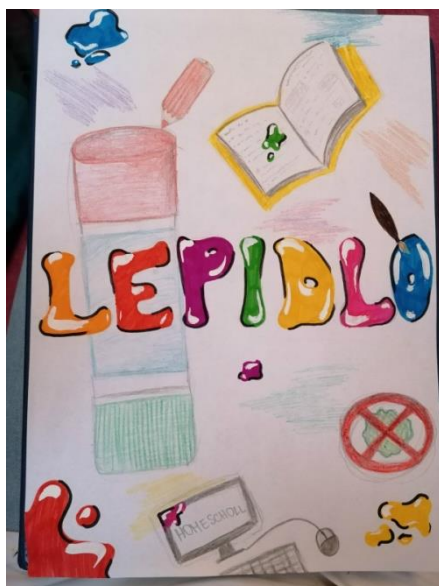

ČO SI MÔŽEME PREČÍTAŤ V PIATOM ČÍSLE?

Ako prežívajú naši starší žiaci karanténu? Ako vnímajú fakt, že sa stále nemôžu vrátiť do školy?

Žiaci ôsmeho ročníka sa už tešia na to, že budú najstarší zo žiakov v škole.

Naši deviataci sa lúčia so školou, ale aj niektorí ôsmaci sa rozhodli urobiť skôr krok do dospelosti.

KORONA – AKO JU VNÍMAJÚ ŽIACI?

COVID 19 prázdniny

Tieto vynútené prázdniny začali akurát na lyžiarskom výcviku. Bol som síce smutný z toho, že sme museli odísť z lyžiarskeho výcviku, ale bol som aj rád, že sme mali prázdniny. Najprv mali byť prázdniny iba týždeň, ale s vyvíjajúcou sa situáciou sa predĺžili do konca školského roka. Celé dva mesiace sme sa snažili dodržiavať čo najmenší kontakt s ľuďmi. Napríklad sme sa nestretávali s kamarátmi, iba sme sa kontaktovali cez internet. Cez korona prázdniny som sa nenudil, našiel som si zábavu s rodinou alebo počítačom. Takže korona prázdniny z celkového hľadiska neboli až také zlé. Vyzerá to, že už sa tento rok neuvidím so všetkými spolužiakmi, ale tak čo sa dá robiť. Musíme ostať silní, vydržať do konca, keď už sme to vydržali tak dlho.

Roman Šimončíč, 8. ročník

Každý stále rozpráva iba o tom, čo im Korona „zobrala“, preto ja budem hovoriť o tom, čo „dala“ mne a môjmu okoliu. Prvá vec, ktorou by som rada začala, je šport a venovanie sa našim blízkym. Keďže teraz veľa rodičov nechodí do práce, majú viac času na deti. Každý deň vidím niekoľko rodín na bicykli alebo na prechádzke. Aj my chodievame aspoň 4-krát do týždňa. Ďalšia skvelá aktivita pre celú rodinu sú spoločenské hry. Druhá pozitívna vec je niečo ako sebarozvoj. Uvedomili sme si veci, ktoré by sme si vďaka tomuto neuvedomili. Napríklad, že si nepotrebujeme kupovať nové veci každý deň, nemusíme sa stresovať za blbosti a ďalšie veci. Máme čas na to, čo sme dlho odkladali. Každý si uvedomil niečo iné, ale nakoniec je to vlastne všetko rovnaké. Poslednú vec zhrniem v krátkosti. Vyčistil sa vzduch, konečne. Podľa mňa, hneď ako nebudeme musieť byť v karanténe, tak sa to zase celé vráti. Ale možno si nakoniec všetci uvedomíme, aké veci môžeme zmeniť. Určite, že táto situácia má aj veľa zlého, ale aj veľa dobrého. Ďakujem tým, ktorí si tento článok prečítali.

Simona Struhárová, 8. ročník

AKO NÁS OVPLYVNILA KORONA?

Na tému „Korona“ som si vypočul a prečítal niekoľko verzií. Prvá verzia, že je to choroba, ktorá je tu už niekoľko rokov. Druhá verzia, je to choroba vytvorená v laboratóriách, farmaceutický priemysel je vysoko zárobkové odvetvie, ktoré sa snaží presadiť očkovanie proti tejto chorobe. Tretia je, že sa hodila ako zámienka pre hospodársku krízu, ktorú predpovedajú najznámejšie hospodárske noviny už cca pol roka. Štvrtá je, že tým, že sa spomalila ekonomika, zastavili lety a uvoľnil sa priestor pre 5G sieť. To je asi všetko z konšpiračných teórií, ktorými nás neustále zasypávajú médiá.

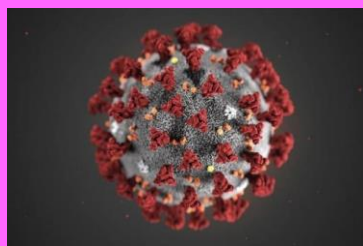
Moje zážitky a postrehy:

Starí ľudia sú doma zabeďnení, a keď vyjdú von, musia nosiť rúška a dusia sa v nich, ale aj niektorí dôchodcovia nedodržia určený čas na nákup, z vlastných skúseností viem, že sa predbiehali pred nás v rade na poštu.

Keď postupne začali zatvárať školy, povedali nám, že sa vrátíme do 2 týždňov, ale nestalo sa, tak sme mali online hodiny. Dokonca nás, čo sme boli na lyžiarskom, vyhodili po prvom dni pobytu. Nikto nepochopil vracanie domov. „Prečo sme sem vôbec išli na deň?“ Zrušili nám športové podujatia. Všetci sa tešili, že pôjdeme na ďalší futbal a hokej, ale okolnosti to nedovolili.

Zlé správy sú, že sa vykupujú obchody, ľudia priberajú a lenivejú a, samozrejme, sme čoraz hlúpejší. Ale sú aj dobré správy: zvieratá sa vracajú na miesta, odkiaľ ich ľudia vyhli, obloha sa vyčistila od smogu a škodlivých látok, prestalo sa rúbať a ťažiť...

Každý si môže urobiť na toto vlastný názor, ale ja mám takýto.

Matej Minarovič, 8. ročník

KORONA

10.3.2020

Jupíííí! Od dnes nechodíme do školy. Posielajú nám úlohy, ale to by podľa mňa nemali. Všetky sú prázdniny.

15.3.2020

Brat sa ma chodí pýtať, koľko úloh som už vypracoval. Vraj si ma ešte nevšimol, že by som robil niečo iné ako hranie Minecraftu. Povedal som mu, že píšem jeden strašne úspešný román. Opýtal sa ma, ako sa bude volať a koľko toho už mám napísaného. Ukázal som mu tento denník. Budem slávny. On sa plesol do hlavy a odišiel.

23.3.2020

Oco sa ma prišiel spýtať, koľko úloh som vypracoval od začiatku korona-karantény. Povedal som, že ani jednu, veď sú prázdniny a nie korona-karanténa. Naštval sa. Odpojil mi počítač a odniesol si ho do spálne. Ja som sa mu pokúsil veľmi zložito a hlavne veľmi efektívne vysvetliť, prečo zabavenie počítača bol zlý nápad. Povedal som mu, že ak mi ho nevráti, nebudem si mať ako robiť úlohy. Yes! Počítač je zase iba môj. Brata ide poraziť. A aby sa nepovedalo, že nerobím nič užitočné, zasadil som kaktus.

1.4.2020

Niééééé! On zomrel! On to nedokázal, môj kaktus! Nevie, kto to bol, ale zaujímalo by ma to, kto mi ho zjedol. A psa dneska nadúva, neviem prečo.

2.4.2020

Pes má od ostňov celý zadok. Už viem, kto mi včera zjedol kaktus. Tatko je, našťastie, veterinár, tak mi ho vyšetří. Vyšetril a dal mi dôkladnú prednášku o tom, prečo by sa kaktusy nemali sadiť do psej misky na jedlo.

27.4.2020

Oco vypol internet. Bránil som sa tým, že mi neumožňuje rozvíjať svoju vysnívanú kariéru. Keď sa ma spýtal akú, nemohol som uveriť vlastným ušiam. On to nevie!?! Vážne! Bože, ja sa snáď rozprávam so seniorom! Ja chcem byť Youtuber!

On pokrútil hlavou a povedal mi, že sa na to hodím, lebo polovica tých ľudí sú hlúpi a nevedia čo s peniazmi, tak si kupujú veci, ktoré nepotrebujú, robia voloviny a robia z ľudí hlupákov. Tu som sa spýtal, ako to môže vedieť, že robia z ľudí hlupákov. Jedine, že by im aj on sám naletel.

1.5.2020

Nemáme nič v chladničke. Spýtal som sa mamy, či by mi niečo nekúpila, lebo chladnička zíva prázdnotou. Otvorila ju a spýtala sa ma, či nechcem palacinky. Chcem, ale musím si ich uvariť. Nie! V žiadnom prípade, pekne počkám až môj brat vyhladne a uvarí mi ich on. Brat si ale spravil pizzu. Mňam! Ale on sa so svojím jedlom nedelí. Len so psom dikobrazom.

17.5.2020

Rozbil som maminu vázu. Skoval som ju pod koberec. Brat stúpil na črepiny. Skoval som sa v kúpeľni. Oco našťvaný búchal na dvere so slovami, že si logol šaratice miesto Vincentky. Toto sa mu stáva často.

18.5.2020

Spím v kúpeľni. Oco je pred dverami a stepuje, brat stojí vedľa neho a mama vykrikuje, že je obklopená idiotmi.

24.5.2020

Dnes som vyšiel po prvýkrát z kúpeľne. Zmenilo sa to tu. Všimol som si to, lebo chladnička je zas plná jedla. Obzeral som si všetky tie dobroty, no otec ma vymákol začal po mne vrieskať a ja som sa zase zamkol v kúpeľni. Stihol som si vziať iba chlieb. Počul som už iba plesknutie o dvere. Pevne verím, že to nebol otec.

27.5.2020

Sedím a jem suchý chlieb so soľou. Neviem, čo na tom v tej rozprávke videli, ale mne to už nechutí. Už mi chýba iba kraj.

30.5.2020

Vyliezol som von z kúpeľne. Povedal som si, že musím čeliť svojmu strachu. Oco mi vynadal aj s jeho monoklom, mama mi vynadala, brat mi vynadal a dal mi

facku. Oco mi za trest povedal, že sa budem musieť vrátiť od 1.6.2020 do školy. Ako som vchádzal do izby, brat sa ma spýtal, koľko domácich úloh som stihol spraviť. Dal som mu facku. Už nemal otázku. Bolo mu to jasné. Povedal mi: „Dobrá noc!“ Nestihol som spraviť ani len jednu. Plakal som a veľmi. Mal som mokré celý vankúš. A zajtra to peklo nastane.

Andrea Váleková, 8. ročník

ZHRNUTIE

- bolo fajn mať „prázdniny“, ale občas som sa nudila,
- keďže som mala veľa času, mohla som sa zdokonaľovať v maľovaní,
- často mi chýbala škola a hlavne spolužiaci, ale vďaka internetu sme mohli komunikovať,
- naučila som sa, že tráviť čas s rodinou nie je taká nuda, ako som si myslela,
- naučila som sa veľa nových vecí (hlavne, čo sa týka varenia),
- zistila som, že nie je také jednoduché zabaviť sa, že je dôležité venovať sa povinnostiam, inak veľmi ľahko zleniviem.

Michaela Mikulášová, 8. ročník

Každý deň je iba raz za život...

Život je ako veľká bonboniéra, každý bonbón je nový deň.

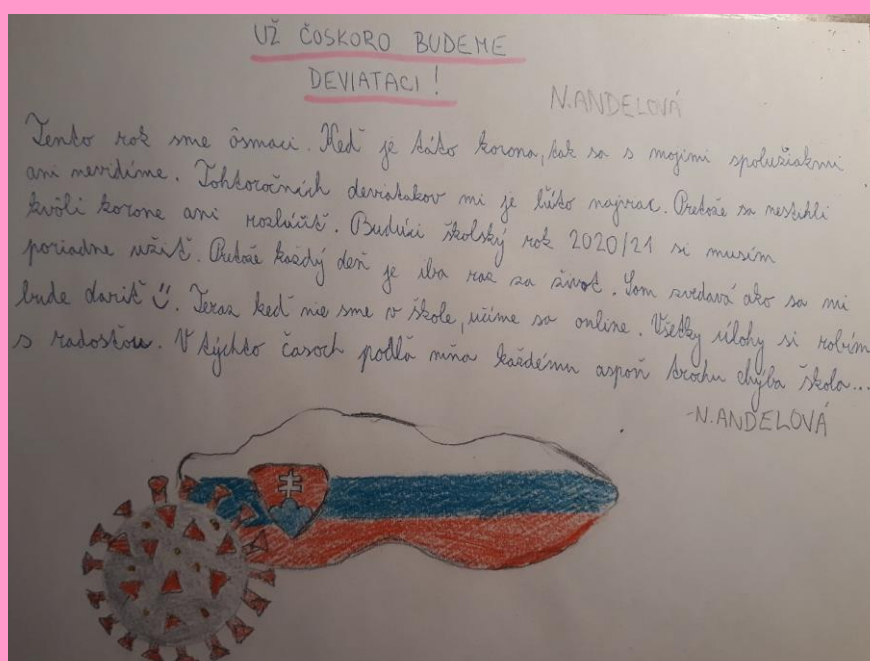
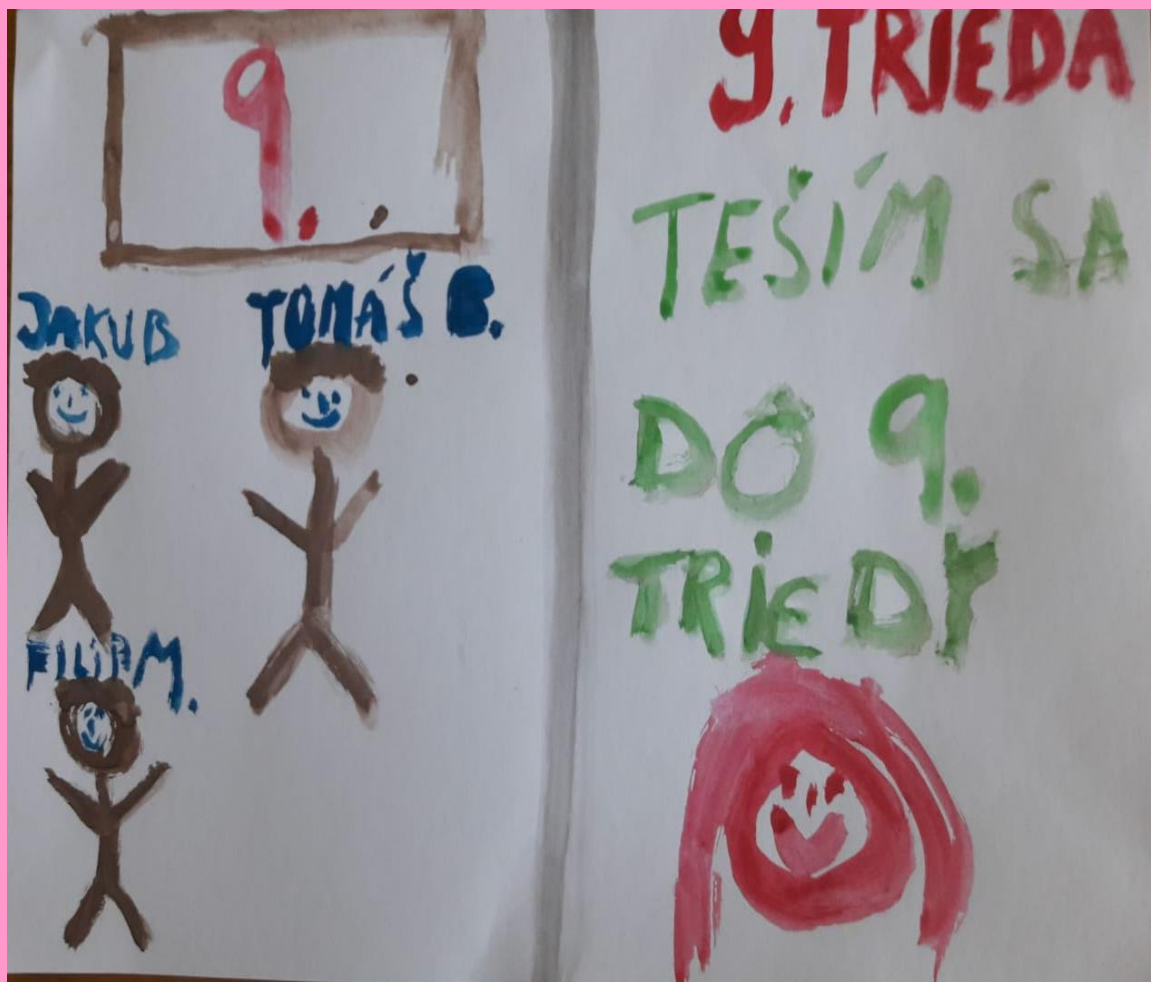
Nikdy nevieš, čo je v sladkom bonbóne.

Tak isto nikdy nevieš, čo ťa čaká každý nový deň a čím ťa prekvapí.

Niekedy je chuť bonbónu nie veľmi dobrá, a tak je to aj s každým novým dňom...

Stella Bilická, 8. ročník

NAŠI ÔSMACI SA TEŠIA DO DEVIATEHO ROČNÍKA

AJ ÔSMACISA LÚČIA SO ŠKOLOU

Niečo sa končí, niečo sa začína...

Po dlhých rokoch strávených na základnej škole zostala chvíľa, kedy sa musíme niektorí z nás rozlúčiť a vydať sa na ďalšiu etapu nášho života. Veľa krásnych zážitkov, momentov nám zostane v spomienkach. Dúfam, že priateľstvá, ktoré sme si vytvorili, nás budú sprevádzať aj naďalej. Stredná škola určite bude náročnejšia, ale napriek tomu sa teším na nových priateľov a s tým spojené zážitky. Jediné, čo ma mrzí, je, že som sa nemohol kvôli korone rozlúčiť so spolužiakmi a učiteľmi.

Tomáš Kuruc, 8. ročník

Niečo sa končí, niečo sa začína...

Ako už všetci veľmi dobre vieme, je čas, kedy sa niektorí z nás rozhodli odísť na iné školy a nás ostatných to ešte len čaká . Iba na našom výbere a dobrom zvážení, snahe alebo lenivosti, závisí naša budúcnosť. Lúčime sa s našou druhou rodinou, ktorá nám toho dala veľmi veľa. Či už podporu alebo kritiku. Ukázali nám, že môžeme byť lepší ako sme, že sa meníme každým dňom. Výber strednej školy je vec, ktorej sa nevyhne nikto, je v tom veľká zodpovednosť. Keď si spomeniem, akí malí a zlatí sme boli, aspoň tak o nás hovorili. A teraz sme teenegeri, ktorí sa každý deň menia, samozrejme, podľa nálady a formujú v lepších ľuďoch. Drahí moji spolužiaci, spolu sme to dokázali! Nech sa dialo čokoľvek, stáli sme pri sebe, či už pri opisovaní alebo pri vzájomnom „krytí chrbtov“, pri vymýšľaní blbostí... Stáli sme pri sebe, aj keď nám nebolo do spevu a riešili sme aj ťažšie situácie . No vždy sme to spolu ako kolektív dali! Mali sme búrlivé obdobia a zmeny v triednych učiteľoch, no dostali sme to, čo sme potrebovali. Našu prísnu, ale spravodlivú pani učiteľku, ktorá nám dala tak veľmi veľa a dáva aj teraz, keď už nie sme jej triedou. Boli sme spolu v dobrom aj v zlom, ďakujem vám za krásnych 8 rokov môjho života. Budete nám všetci veľmi chýbať a je mi veľmi ľúto, že sme nemali možnosť zažiť s vami posledné mesiace ôsmeho ročníka v jednej triede .

Je mi ľúto, že sa nemôžeme s vami rozlúčiť a poslednýkrát sa objas na pôde školy, no pevne verím, že si nájdeme čas a ešte raz sa všetci spolu stretneme. Milí naši spolužiaci na odchode, veľmi vám držíme palce, aby sa vám v nových školách darilo, a aby ste na nás nezabudli. Máme vás radi a nezabudnite, NAVŽDY budete naši spolužiaci!!! A vy ostatní nezúfajte, máme pred sebou posledný rok na tejto škole! Budeme konečne najstarší! Užijeme si to a ukážeme, že naši rodičia aj učelia na nás budú môcť byť hrdí!!!

Sára Ristová, 8. ročník

Začína náš posledný rok v škole a zároveň aj končí naše štúdium v ZŠ. Niektorí sme spolu od prvej triedy, iní sa s nami spojili v druhej triede. Začínali sme spolu s pani učiteľkou Jankou Wavrinskou, potom nám tri roky vládla pani učiteľka Kapcová. Na druhom stupni sa nám minimálne raz do roka menil triedny učiteľ. Zažili sme spolu veľa zaujímavých výletov, exkurzií a škôl v prírode, plaveckých a lyžiarskych výcvikov. Som rád, že som patrila práve do tohto kolektívu spolužiakov. Okrem toho, že sa nás učelia pokúšali zlomiť učením, zažili sme v škole aj veľa zábavných situácií, smiechu a zaujímavých výrokov mnohých spolužiakov. Bolo to pekných osem rokov, až na zrušený lyžiarsky výcvik tento rok kvôli COVID-19.

Filip Gašparovič, 8. ročník

Najviac v škole sa mi páčilo, že som tam každý deň stretol kamarátov. Ale sa mi ľúbi v škole, že sú tam zábavní a srandovní učelia. Som rád, že som v tejto škole, lebo má všetko: ihrisko, jedáleň a telocvičnu. Ale sa mi neľúbi, že niekedy dávajú učelia tri písomky za deň. Ale bude mi chýbať škola, lebo nebudem mať tých istých spolužiakov a učiteľov. Keď som išiel do školy, tak som sa ani netešil, ale keď sú teraz korona prázdniny, tak mi aj chýba. Dúfam, že keď už nebudem v tejto škole, že sa budeme ďalej stretávať.

Denis Gašparovič, 8. ročník

NAŠI DEVIATACI SA LÚČIA SO ŠKOLOU

Tak a nastal ten moment, kedy sa budeme musieť s Vami rozlúčiť. Nie je to pre nás vôbec ľahké, aj keď na tento okamih sme čakali deväť rokov.

Všetko ubehlo tak rýchlo a my budeme už počuť posledné zvonenie na základnej škole. Bude zvoniť na koniec detských hier, radosti, prvých lások, vrások, sklamaní i žiaľu. Každý z nás si so sebou odnáša spomienky. Spomienky na tie všetky hry, bláznovstva, výhry, prehry a hádky. A tiež na tie spoločné písomné práce, kedy sme si pomáhali navzájom. Ďakujeme Vám pani učiteľky a páni učitelia, že ste nás niečo naučili, i keď to s nami nebolo niekedy jednoduché, ale dali ste to. Najviac ste nám pomáhali na konci roka, aby sme mali lepšie známky. No ten čas ubehol tak rýchlo... Ale ako sa hovorí, kde niečo končí, nové začína a my ideme za novým dobrodružstvom. Čakajú nás nové školy, spolužiaci, profesori a kopec nových zážitkov.

Ešte raz by sme Vám chceli poďakovať za to všetko, čo ste pre nás robili.

Michaela Cichá, 9. Ročník

PREČO NÁM BUDE CHÝBAŤ NAŠA ŠKOLA?

Kika Achbergerová: Škola mi bude chýbať preto, že si myslím, že tam boli viac ohľadupľnejší učitelia, samozrejme, niektorí, a preto, lebo sme mali celkom málo hodín, pretože bola celkom blízko môjho domova, a pretože priestory v nej boli celkom vynovené, nie ako na iných školách, čo znamená, bola na tom dosť dobre ohľadom niektorých lavíc, stoličiek, okien, a tak proste, že aj z vonka vyzerá pekne a to znamená, že z tejto stránky sme sa tam cítili dobre.

Petra Vaňková: Z našej školy mi bude chýbať hlavne naša trieda. Vyrástli sme spolu a svojim spôsobom ste mi pomohli stať sa tým, kým som.

Navždy vo mne bude kúsok z vás a som za to vďačná.

Kika Kubejová: Budú mi chýbať spolužiaci a učitelia, s ktorými som sa stretávala každý deň niekoľko rokov. A celkom mi je ľúto, že sme si poriadne neužili posledný rok na základke a nebudeme mať ani triednu fotografiu.

Michal Mikulec: Naša škola mi bude chýbať pre viac dôvodov, na tejto škole som stretol dobrých ľudí, s ktorými sa bavíme od prvého ročníka až doteraz. Na tejto škole boli aj dobrí učitelia a taktiež školník, ktorý nás vždy zachránil od písomiek. Nebude mi chýbať táto škola, ale všetci ľudia, s ktorými som trávil čas v tejto škole.

Nina Pápaiová: Je mi ľúto, že sme sa nemohli ani rozlúčiť poriadne kvôli karanténe. Myslím, že mi nebude ani tak smutno za školou celkovo ako za ľuďmi, ktorých som tam mala možnosť spoznať. Niektorí učitelia ma veľa naučili, ale najviac mi dali moji spolužiaci. Bude mi chýbať veľa ľudí, ale prajem im všetko dobré v budúcnosti.

Daniela Czegenyová: Nastal okamih, na ktorý sme čakali. Je tu koniec a sme pripravení vykročiť správnou nohou vpred a začať nový život, spoznať nových ľudí a nájdeme nových kamarátov .

Aspoň niečo, aj keď to nebude stačiť, nevadí.

Michaela Cichá: Bude mi chýbať naša škola už len preto, že som do nej chodila deväť rokov. Chýbať mi budú niektorí učitelia a spolužiaci. Zažila som si tu veľa vecí. Boli aj dobré, ale, žiaľ, aj zlé. Od tohto školského roka sme mali nového pána riaditeľa, ktorý bol super. Chodievali sme s ním na hokej a futbal. Kolektív sme boli celkom fajn. Vedeli sme si pomôcť, zasmiať sa a aj pohádať, ale vždy sme si to vyriešili. Je mi ľúto, že posledné mesiace nechodíme do školy a nemôžeme si užívať to, že sme tu posledné mesiace ako žiaci. Korona nám to prerušila, no asi to tak malo byť...

Karolína Pokorná: Nastala chvíľa, ktorej som sa obávala 9 rokov. Je čas rozlúčiť sa s mojou základnou školou, spolužiakmi, kamarátmi a učiteľmi...

K tejto škole sa viaže mnoho krásnych spomienok, na ktoré nikdy nezabudnem. Či už to boli naše spoločné výlety a exkurzie, na ktorých sme spoločne vyvádzali, kopec srandy cez prestávky a hodiny, alebo aj beznádejné pohľady, ktoré sme

na seba vrhali pred testom, na ktorý sme sa neučili. Bude mi to tu chýbať. Bude mi chýbať škola, ktorá bola počas deviatich rokov ako môj druhý domov. Budú mi chýbať naši učitelia, ktorí to s nami nemali nikdy ľahké, no aj napriek tomu to nevzdali, zotrvali a veľa nás toho naučili, za čo som im vdáčná. A aj keď sme neboli najlepšia trieda na škole a možno nie vždy sme sa správali tak, ako by sme mali, dúfam, že na nás budete spomínať len v dobrom!

Nateraz sa s vami lúčim a ďakujem za všetko.

Vanesa Hajíčková: Za školou mi smutno nebude, ani za niektorými ľuďmi, pretože keď sa budeme chcieť navzájom stretnúť, tak sa stretneme aj bez toho, aby sme spolu chodili do školy.

Sebastian Gál: Za školou mi bude smutno len kvôli tej srande, čo tam bola.

Anita Gulášová: Za našou školou mi bude smutno, pretože to bolo miesto, ktoré som poznala. Mám tam veľa spomienok a zážitkov. A bude mi smutno za spolužiakmi.

Adam Lenahračík: Kvôli zážitkom, kamarátom, prostrediu a tak.

Emá Turkovičová: Síce nie som v tejto škole dlho, ale bude mi chýbať náš kolektív a niektoré hlúposti, ktoré sme bežne robievali.

Simona Kučerová: Na tejto škole mi toho veľa chýbať nebude. No k tým veciam, čo mi chýbať budú, patrí určite neskoré vstávanie, ktoré na strednej škole pravdepodobne nepripadá v úvahu. Chýbať mi bude rozhodne aj lokalita alebo niektorí z mojich spolužiakov a učiteľov. Učiteľov nespomínam preto, aby som niekomu polahodila, ale pretože nefalošných, spravodlivých a kreatívnych učiteľov je málo, ale aj napriek tomu sa tam traja nájdú. Chýbať mi budú dni, kedy sme mávali iba 5 hodín a duchaplné prestávky. To je asi všetko, možno mi bude chýbať aj niečo iné. Neviem, čoskoro to zistím.

Adrián Kralovič: Za školou mi bude smutno preto, lebo mi budú chýbať spolužiaci, učitelia...+ školník, spoločné zážitky a výlety.

Michal Nemeš: Bude mi chýbať kolektív a ešte to, že budem mať málo spomienok z 9 triedy.

Aneta Piteková: Táto škola mi zanechala v živote veľa krásnych spomienok a vytvorila pre mňa nové kamarátstva, na ktoré nezabudnem a budem spomínať až do konca života.

Vďaka tejto škole som spoznala veľa skvelých ľudí. Táto škola mi bude veľmi chýbať tak isto ako všetci učitelia, spolužiaci, ale aj kamaráti. Je načas sa rozlúčiť so školou a začať novú etapu života. Ďakujem za všetky krásne spomienky a zážitky, ktoré budem nosiť pri sebe po celý život a ktoré som získala od škôlky až doteraz.

Jakub Krasňanský: Naša škola mi bude chýbať kvôli dobrému kolektívu. Bolo tam vždy dosť srandy, blbosti, čo sme robili.

Linda Havierníková: Na našej škole mi asi bude najviac chýbať kolektív. Aj keď som sa nebavila úplne so všetkými, myslím, že 9 rokov je dosť času na to, aby som si na ľudí zvykla. Chýbať mi taktiež bude neskoré vstávanie, keďže moja škola bude trochu ďalej ako len pár metrov, vďaka čomu mi stačilo vstávať 10 minút pred zvoneníím. Chcela by som sa poďakovať učiteľom, vďaka ktorým nemám v hlave úplné prázdno a ktorých (alebo im aspoň podobným) na strednej škole pravdepodobne už nebudem mať. Ale dúfam, že áno. Ďakujem za z veľkej časti veľmi pekne prežitých 9 rokov a zatiaľ dovidenia.

Timotej Tomašovič: Škola mi bude chýbať hlavne kvôli spolužiakom/kamarátom a budú mi chýbať aj niektorí učitelia a pán školník. Veľmi veľa zážitkov mám z tejto školy a je mi veľmi ľúto, že sa už v triede nevidíme, pretože za tie 3 mesiace sme prišli o kopec spoločných zážitkov.

Tr. uč. Mgr. Alena Kohútová:

Naša trieda mi bude chýbať, pretože som s Vami nezažila všetko, čo som chcela zažiť. Nestihla som Vám povedať všetko, čo som Vám chcela povedať.

Chýbať mi bude pre smiech, keď sme sa zasmiali na nejakej udalosti a nevedeli sme prestať, respektíve bolo ťažšie sa dostať naspäť do deja. 😊

Chýbať mi bude každý jeden.

Zažili sme spolu dobré aj horšie veci, ale všetky mali svoj význam a posunuli nás všetkých dopredu.

Pamätáte sa na túto pieseň? Slová som upravila na našu triedu.

V našej škole učíme sa objavovať veľký svet,
keď ho nájdeš, potom plesá celý školský kabinet.
Nie sme prváci, nie sme druháci, nie sme tretiaci, ale už sme štvrtáci.
V 1. sme sa naučili čítať, písať, počítať...
Zber papiera sme vyhrali, mohli sme sa radovať.
V druhej triede čítali sme veľmi pekne plynule,
do prírody sme si vyšli, bývali sme v Čertove.
V 3. sme už veľkí žiaci, vieme slová vybrané,
vystúpenia máme pekné, tancujeme, spievame.
Štvrtáci sú pubertiaci, príma banda veselá.
Násobilka, slovné druhy, naša hlávka zmúdrela.
Vieme plávať, bicyklovať, rýmovať,
aj počítač ovládame - príd'te sa k nám podívať.
Tešíme sa už do piatej, čo nás čaká nevieme,
nestrašte nás druhým stupňom – my to hádam zvládneme!
....a zvládli ste to! Už nie ste prváci, ani piataci...ale už ste deviataci!

Mgr. Jana Krasňanská

PRÍHOVOR PANI UČITEĽKY KRASŇANSKEJ KU DEVIATAKOM

Milí moji deviataci!

Školský rok sa pomaly končí a to je čas bilancovať, spomínať a hodnotiť školský rok. Vo Vašom prípade aj celých 9 rokov v našej škole.

To, že som nastúpila v septembri 2011 do prvej triedy, má na svedomí jeden človek, ktorý povedal, že to zvládnem. Asi viete, koho myslím. A ja som veľmi rada, že to rozhodol práve takto. Teraz už môžem povedať, že som sa obávala zbytočne, že to boli štyri krásne roky. Ste zatiaľ jediná trieda, ktorú som učila štyri roky. Trieda, s ktorou som bola asi najdlhšie zo všetkých učiteľov v škole.

Boli chvíle, keď som myslela, že to nepôjde, keď som „páčila slová“ a dotyčný bol ako ryba, keď som riešila denne dievčenské vojny a problémy s makeupom..., keď som sa nevedela dopátrať vinníka, keď som musela dať zlé známky a poznámky... Keď som doma pátrala čo?, kto?, prečo?...a nedozvedela sa nič.

Ale na to všetko sa ľahko zabudne, lebo ste boli super banda - 7 chalanov a 16 dievčat.

Pamätáte sa na čítanie s rodičmi? Na burzu kníh? Na prvú školu v prírode vôbec v histórii školy? Na noc v škole, teda dve, na krásne tancovanie snehových vločiek? Výhru v zbere papiera? Na... no bolo toho neúrekom. Na to, ako sme pripravovali prekvapenie rodičom, na rozlúčku s 1.stupňom a nakoniec ste prekvapili Vy mňa? Hoci som vedela, že niečo na mňa chystáte, ani pod nátlakom som sa nedozvedela, čo sa to deje, čo schovávate pod lavicou, prečo je taký záujem o môj notebook, fotky, tak aj tak neboli. :(

Aj keď sme sa po štyroch rokoch rozlúčili, nezabudla som na Vás. V piatej triede veľa žiakov odišlo na iné školy, niekoľko pribudlo. Menili sa učitelia, aj triedne pani učiteľky, zažili ste rozdelenie aj znova spojenie kolektívu. Zažili ste výlety, lyžiarsky, exkurzie... Ja som ale stále jedným očkom sledovala, ako Vám to ide na 2.stupni, aj keď Vy – pubertiaci, ste dávno zabudli Alebo nie?

S malou dušičkou som prišla za Vami do “deviny“ s návrhom tancovať s prvákmi.

Doma mi Váš spolužiak vysvetlil, že vymýšľam a „Toto nikto robiť nebude!“ Ale aj napriek časovému deficitu a posmešným rečiam ste sa na to dali a boli ste opäť super.

Vtedy, keď ste stáli v plnej paráde na pódiu, som si uvedomila, že už dávno nie ste tie malé ustráchané deti, čo sedeli v laviciach predou mnou v 1.A. Vyrástli ste do výšky aj krásy. Už nie ste tie malé ustráchané deti. Sú z Vás jedineční mladí ľudia. Som rada, že som Vás mohla učiť.

Je jún a ja sa s Vami musím rozlúčiť. Vedela som, že táto chvíľa raz príde... Tých deväť rokov rýchlo ubehlo. Verím, že si každý z Vás nájde to svoje miesto v živote, že budete v dobrom spomínať na 9 rokov v ZŠ, a keď sa stretneme, radi sa pristavíte a pochválite novinkami.

Keďže vďaka korona vírusu sa asi nebudeme môcť rozlúčiť tak, ako je zvykom v našej škole, nebudem Vás môcť objasť a do očí povedať: „Mám Vás rada a vždy budem mať.“ Prajem Vám všetkým, nech sa Vám darí. Dúfam, že ste si vybrali dobré školy a budete v živote robiť to, čo Vás bude nielen živiť, ale aj baviť. Budte šťastní a občas si spomeňte, že nebolo na zédeške tak zle, ako ste niekedy „žungrali“.

Za všetkých učiteľov môžem povedať, že sme sa snažili dať Vám čo najviac vedomostí potrebných k životu. Chápali sme Vás, aj keď Vy ste to vnímali možno inak. Ale na to prídete o pár rokov.

Dost' bolo slov, spomínajte pri fotografiách. Snád' som vybrala tie správne z toho množstva.

Želám Vám milí moji deviataci všetko dobré.

Vaša prváčka pani učiteľka /Jana Krasňanská/

REDAKČNÁ RADA

VŠETCI PRISPIEVATELIA ☺

ILUSTRÁCIE: Natália Andelová, Laura Minarovičová, Jakub Richtárik

